

stromoví. Výtka ta je bezdůvodná. Podle § 3 odst. 5 zákona o stav. ruchu z 10. dubna 1930 č. 45 Sb. platného podle čl. IV § 1 zákona č. 166/1930 Sb., čl. IV zákona č. 210/1931 Sb., čl. IV zákona č. 104/1932 Sb., § 1 vlád. nař. č. 139/1932 Sb., čl. IV § 1 zákona č. 164/1932 Sb., čl. IV § 1 zákona č. 54/1933 Sb., § 1 zákona č. 244/1933 Sb. v době vydání vyvlastňovacího nálezu, nelze též pro stavbu provozoven vyvlastňovati v z r o s t l ý c h s a d ů. Tomu nelze rozuměti jinak, než že je nepřípustno vyvlastňovati nejen vzrostlé sady v jejich celku, nýbrž že nelze tak činiti ani ohledně jednotlivých částí vzrostlých sadů. Poněvadž stížnost nepopírá, že pozemek, jehož součástí je vyvlastňovaná plocha, ve svém celku je vzrostlým sadem, pak nemůže důvodně namítati, že část tohoto sadu, za jejíž vyvlastnění je žádáno, vyvlastnění podléhá, neboť, jak uvedeno, ani č á s t i vzrostlých sadů nelze vyvlastňovati pro účely v cit. ustanovení uvedené. To platí i tehdy, jestliže dotčená část po svém oddělení od vzrostlého sadu nemohla by více pokládána býti za vzrostlý sad, ježto sama o sobě byla by bez stromů nebo byl by na ní pouze strom jeden, jako je tomu v daném případě, neboť nejde o to, jaká situace by nastala vyvlastněním dotčené části vzrostlého sadu, nýbrž jediné o to, jaká tu je před vyvlastněním, a tu, jak svrchu uvedeno, je nesporno, že vyvlastňovaná plocha součástí vzrostlého sadu jest. Úplně nerozhodno jest, zda by jí zůstala i po vyvlastnění.

Rovněž bezdůvodná je námitka, že uvedenou plochu nelze považovati za část vzrostlého sadu proto, že vlastníci podle svého prohlášení sami hodlají na ní stavěti. Prohlášení takové má sice určité právní účinky uvedené v § 5 odst. 5 a 6 cit. zákona, ale samo o sobě není s to, aby určitou plochu zbavovalo charakteru vzrostlého sadu.

Č. 12.607.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: Příslušník stát. úředníka propuštěného ze služby v cestě administrativní nemá právního nároku na přiznání příspěvku na výživu podle § 98 odst. 2 služ. pragm.

(Nález z 31. října 1936 č. 15.796/36.)

Věc: Jana Š. v Praze-Nuslích proti rozh. min. pošt a telegrafů v Praze ze 4. ledna 1934 o příspěvku na výživu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Manžel st-lčín byl dekretem ředitelství pošt a telegrafů v Praze z 31. července 1933 podle § 166 služ. pragm. propuštěn z poštovní služby dnem 31. července 1933 a zastaveny mu tímž dnem služební platy. Podáním z 9. srpna 1933 žádal, aby jeho nevinné manželce byl podle § 98 služ. pragm. povolen příspěvek na výživu ve výměře poloviny jeho pensijní základny, a to ode dne, kdy mu byl aktivní plat zastaven.

Nař. rozhodnutím povolilo min. pošt a telegrafů za souhlasu min. fin. st-lce podle §§ 116 a 98 odst. 2 služ. pragm. příspěvek na výživu roč-

ních 3.825 Kč od 1. ledna 1934 na dobu jednoho roku nebo do dřívějšího zaopatření.

Stížnost vznesená do tohoto rozhodnutí napadá je pro nezákonnost z důvodu, že st-lce přiznán příspěvek na výživu až od 1. ledna 1934, nikoliv ode dne zastavení aktivního platu manželova, t. j. od 1. srpna 1933, od kdy jí měl býti podle § 98 odst. 2 služ. pragm. povolen vzhledem k tomu, že pro jejího manžela nebylo použito předpisu odst. 1 téhož paragrafu. Tím byla prý ve svých právech zkrácena.

Rozhoduje o této stížnosti, nemohl nss uznati ji důvodnou na základě těchto úvah:

V daném případě vycházejí obě sporné strany z téhož právního základu, t. j. z předpisu § 116, resp. § 98 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., jehož se předpis § 116 služ. pragm. dovolává a který v odst. 1 stanoví: »Při odsouzení k trestu propuštění může úředníku v případě prokázané potřeby výjimečně na dobu života nebo na obmezený čas býti přiznán stálý příspěvek na výživu v nejvyšší výměře polovice částky, která by mu připadla jakožto pravidelné výslužné při přeložení jeho do výslužby.« Odst. 2 téhož paragrafu pak praví: »Nevinným příslušníkům propuštěného, jestliže by jim v případě úmrtí propuštěného při počátku právní moci nálezu byl přiznán nárok na zaopatřovací požitky, může při okolnostech ohledu hodných přiřčen býti přiměřený příspěvek na výživu v nejvyšší výměře jejich pravidelných požitků zaopatřovacích počínaje od úmrtí propuštěného a jestliže se neužilo předpisu v prvním odstavci, také již od zastavení jeho platu.«

Z citovaného znění prvních dvou odstavců § 98 služ. pragm. je zřejmo, že, kdežto odst. 1 má na zřeteli případ poskytnutí příspěvku na výživu propuštěnému ú ř e d n í k u, jedná odst. 2 o příspěvku na výživu j e h o n e v i n n ý m p ř í s l u š n í k ů m. Může tedy i v daném případě vyživovací příspěvek st-lky jakožto manželky propuštěného úředníka býti posuzován výhradně s hlediska § 98 odst. 2 služ. pragm. Než i posléze zmíněné ustanovení upravuje opět dvojí případ, různíci se dle toho, zda jde o nevinné příslušníky propuštěného úředníka, který j i ž z e m ř e l, nebo úředníka, který sice je ještě na živu, ale kterému n e b y l p o d l e o d s t. 1 § 98 p o v o l e n stálý příspěvek na výživu. Různost obou případů záleží jen v době, od které počínajíc lze příspěvek povolit. Než oba případy shodují se podle jasného znění zákona v tom, že se tu zákonem neukládá úřadu p o v i n n o s t, že ve všech případech, ve kterých jsou splněny předpoklady v § 98 odst. 2 sl. pragm. stanovené, příspěvek na výživu povolit musí (arg. slovo »... může...«), nýbrž ponechává v o l n é ú v a z e úřadu, chce-li za podmínek tam vytčených příspěvek povolit čili nic; ba zákon ani nevymezil, které okolnosti má úřad při tom pokládati za ohledu hodné. To znamená tedy, že úřad rozhoduje o přiznání příspěvku na výživu podle odst. 2 cit. paragrafu, jest ve volné úvaze omezen jen tak dalece, že n e s m í j e j p o v o l i t i, jestliže příslušníci propuštěného úředníka nejsou nevinní, nebo nepřislušel-li by jim v případě úmrtí úředníka toho v den nabytí právní moci nálezu nárok na zaopatřovací požitky, dále není-li tu okolností, které by podle úvahy úřadu bylo pokládati za ohledu hodné, jakož i že

nesmí, ani když právě zmíněné předpoklady jsou dány, povolití příspěvek vyšší nebo od dřívějšího dne, než tam stanoveno. Není však úřadu nijak zabráněno, aby příspěvek na výživu odepřel i tehdy, když všechny zákonné předpoklady jsou splněny, zejména tedy, když v případě propuštění úředníka, který je dosud na živu, nebylo použito předpisu § 98 odst. 1 služ. pragm., nebo aby povolil příspěvek nižší nebo od pozdějšího dne, neboť zákon nechtěl příslušníkům propuštěného úředníka založiti žádný právní nárok (viz nález Boh. A 9902/32).

Z toho plyne, že povolil-li žal. úřad st-lce podle § 98 odst. 2 příspěvek na výživu nikoliv ode dne, kdy propuštěnému jejímu manželu byl zastaven aktivní plat, nýbrž od pozdějšího termínu, neporušil tím žádného subjektivního práva st-lčina ve smyslu § 2 zákona o ss, třebas ani u manžela jejího nebylo použito ustanovení § 98 odst. 1 služ. pragm.

Č. 12.608.

Zaměstnanci veřejní: Jestliže nebylo řádně vyhověno oznamovací povinnosti stanovené v § 19 zákona č. 286/1924 Sb., není podstatnou vadou řízení, že opatření podle §§ 17 a 21 cit. zákona o úsporných opatřeních ve veřejné správě učinil v I. stolici úřad tehdy ještě nepříslušný.

(Nález z 31. října 1936 č. 15.804/36.)

Věc: Ema F. ve Šluknově proti rozh. min. fin. z 5. února 1934 o krácení odpočivných požitků podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka, poštovní adjunktka ve výslužbě, byla zaměstnána u poštovního a telegrafního úřadu ve Šluknově od roku 1926 do konce roku 1931 jako výpomocná síla za odměnu stanovenou pro službu mimo úřední hodiny. Zem. fin. ředitelství v Praze snížilo jí proto výměrem z 22. června 1932 podle § 17 odst. 2 č. 1 bodu a) zákona č. 286/1924 Sb. odpočivné požitky od 1. ledna 1926 do konce roku 1931 o část zmíněné odměny a předepsalo jí od 1. srpna 1932 k náhradě přeplatek 10.330 Kč.

Z výměru toho podala st-lka odvolání, v němž uplatňovala nepříslušnost zem. fin. ředitelství v Praze po rozumu § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb., ježto jejím úřadem poukazujícím odpočivné požitky je ředitelství pošt a telegrafů v Praze, kteréž však opatření o krácení neprovedlo, takže nelze tvrditi, že by st-lka nepobírala požitků v dobré víře. Ostatně není zmíněná odměna aktivním veřejným požitkem dle § 24 cit. zákona.

Odvolání tomuto nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Žal. úřad v nař. rozhodnutí vyslovil, že podle ustanovení § 20 zákona č. 204/1932 Sb. k opatření podle §§ 17 až 21 zákona č. 286/1924 Sb. je příslušným úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, a že tímto likvidujícím úřadem je nesporně